U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2011, čj. 6598/11/Ld, 6599/11/Ld, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2016, čj. 10 Ad 7/2012 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, čj. 6598/11/Ld, 6599/11/Ld, Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Krajské pobočky pro Středočeský kraj, Územní pracoviště Praha - Západ (dále jen „VZP ČR“) ze dne 7. 9. 2011, čj. VN 466/11/GR, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzen výkaz nedoplatků ze dne 26. 7. 2011, č. 2941100466, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 82 816 Kč a penále ve výši 73 785 Kč za období od 1. 10. 2008 do 21. 4. 2011.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že zaměstnavatel je povinen za své zaměstnance odvádět pojistné na zdravotní pojištění ve stanovené výši a ve stanovené lhůtě. Jestliže žalobce tuto povinnost neplnil a pojistné za svého jednoho zaměstnance řádně neodváděl, a toto zjištění včetně stanovené výše dlužného pojistného a penále nijak nezpochybňuje, byla VZP ČR oprávněna vydat výkaz nedoplatků, kterým žalobci uložila povinnost zaplatit dlužné pojistné a penále. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není rozhodné, z jakých důvodů žalobce pojistné řádně neodváděl. Městský soud dále uvedl, že žalobce v žalobě argumentuje skutečnostmi, které nijak nesouvisí s otázkou povinnosti zaplatit dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění a penále, a že opakovaně nesprávně ztotožňuje VZP ČR se státem. VZP ČR v tomto případě

nevystupovala jako státní orgán, nýbrž jako veřejnoprávní korporace nadaná ze zákona veřejnoprávními oprávněními, kterými jsou mj. právo vyměřit pojistné na veřejné zdravotní pojištění a penále z něho.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítl porušení řady ústavních principů v řízení před městským soudem (nevymezil však, jak konkrétně se městský soud tvrzených porušení dopustil), poukázal na preambuli Ústavy a princip *ius ex iniuria non oritur*, rovněž zdůraznil právní zásadu *pacta sunt servanda* ve vztahu k dodržování mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy; poukázal též na čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Uvedl, že práva občanů EU nelze derogovat vnitrostátní úpravou, a poukázal na judikaturu Soudního dvora EU a na pravidlo přednostní aplikace práva EU. Stěžovatel má jako občan EU právo na zvláštní postavení a zvláštní ochranu svých práv. Zmínil také, že Česká republika je vázána Trestněprávní úmluvou o korupci (č. 70/2002 Sb. m. s.), a má za trestný čin aktivního či pasivního úplatkářství pokládat poskytnutí i přijetí i jen nepatřičné výhody veřejnému činiteli. Městský soud porušil zásadu panství práva „*rule of law*“, neboť nechránil stěžovatelova majetková práva. Stěžovatel poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 11. 2004, čj. 24 C 265/2000 – 95, kterým soud uložil ČSSD povinnost zaplatit stěžovateli částku přesahující 18 milionů Kč s příslušenstvím. Orgány České republiky stěžovatele psychicky trýzní jak soustavnými pokusy o jeho kriminalizaci, tak celou škálou mimotrestních prostředků represe, včetně represe daňové, správní a jiné. Stěžovatel je odkázán pouze na exekučně nepostižitelnou část svého starobního důchodu. Jedná se o zneužití státní moci v politickém zájmu ČSSD. Dále stěžovatel vylíčil vztah mezi totalitou, právním pozitivismem a přirozeným právem. Poukázal na dosud nevyšetřenou vraždu slovenského advokáta JUDr. E. V., na mezinárodní zákaz mučení a nelidského zacházení a na to, že zločiny proti lidskosti jsou nepromlčitelné.

[4] Takto formulovaná kasační stížnost nebyla věcně projednatelná, neboť v rozporu s § 106 odst. 1 s. ř. s. neobsahovala žádný konkrétně vymezený důvod, pro který stěžovatel napadl rozhodnutí městského soudu. Usnesením ze dne 23. 2. 2016, čj. 8 Ads 24/2016 – 10, Nejvyšší správní soud proto vyzval stěžovatele k odstranění této vady ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení, a poučil jej, že pokud vady kasační stížnosti neodstraní a v řízení nebude možné pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 29. 2. 2016.

[5] V následném podání ze dne 25. 3. 2016 stěžovatel uvedl, že napadá rozsudek městského soudu v celém rozsahu jeho výroku „pro porušení zásady legality, „Rule of Law“ panství práva zákazem ukládání finančních povinností žalobci pro nezpůsobilost České republiky zajistit včasnou účinnou soudní ochranu vlastnických práv žalobci, jak České republice ukládá čl. 4 odst. 1 Listina základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. na rozdíl od totalitního režimu.“ Dále uvedl, že v kasační stížnosti navrhoval provést listinné důkazy o porušení výše uvedené zásady politickou perzekucí stěžovatele Českou a Slovenskou republikou. Závěrem navrhl přezkoumat rozsudek městského soudu ve vztahu k dodržování ústavního pořádku České republiky včetně jejích mezinárodních závazků, jak je v kasační stížnosti podrobněji rozvedeno, a v celém rozsahu výroku jej pro rozpor s ústavním pořádkem České republiky změnit tak, že „do doby včasné soudní ochrany

k zachování vlastnických práv žalobce se v souladu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. ukládání finančních povinností žalobci Českou republikou odkládá.“

[6] Jak je patrné ze shora uvedeného, stěžovatel i v následném podání setrval výhradně na obecných proklamacích a nevymezil konkrétní a věcně projednatelné důvody, pro které napadal rozsudek městského soudu. Stěžovatelova relativně obecná tvrzení nejsou žádným způsobem argumentačně provázána s důvody, o které opřel městský soud rozhodnutí v této konkrétní věci. Protože nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost za použití § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nebyl v řízení zastoupen advokátem, ani nepožadoval ustanovení advokáta. Zastoupení advokátem nebylo u stěžovatele nezbytné, neboť jako bývalý advokát má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. června 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu